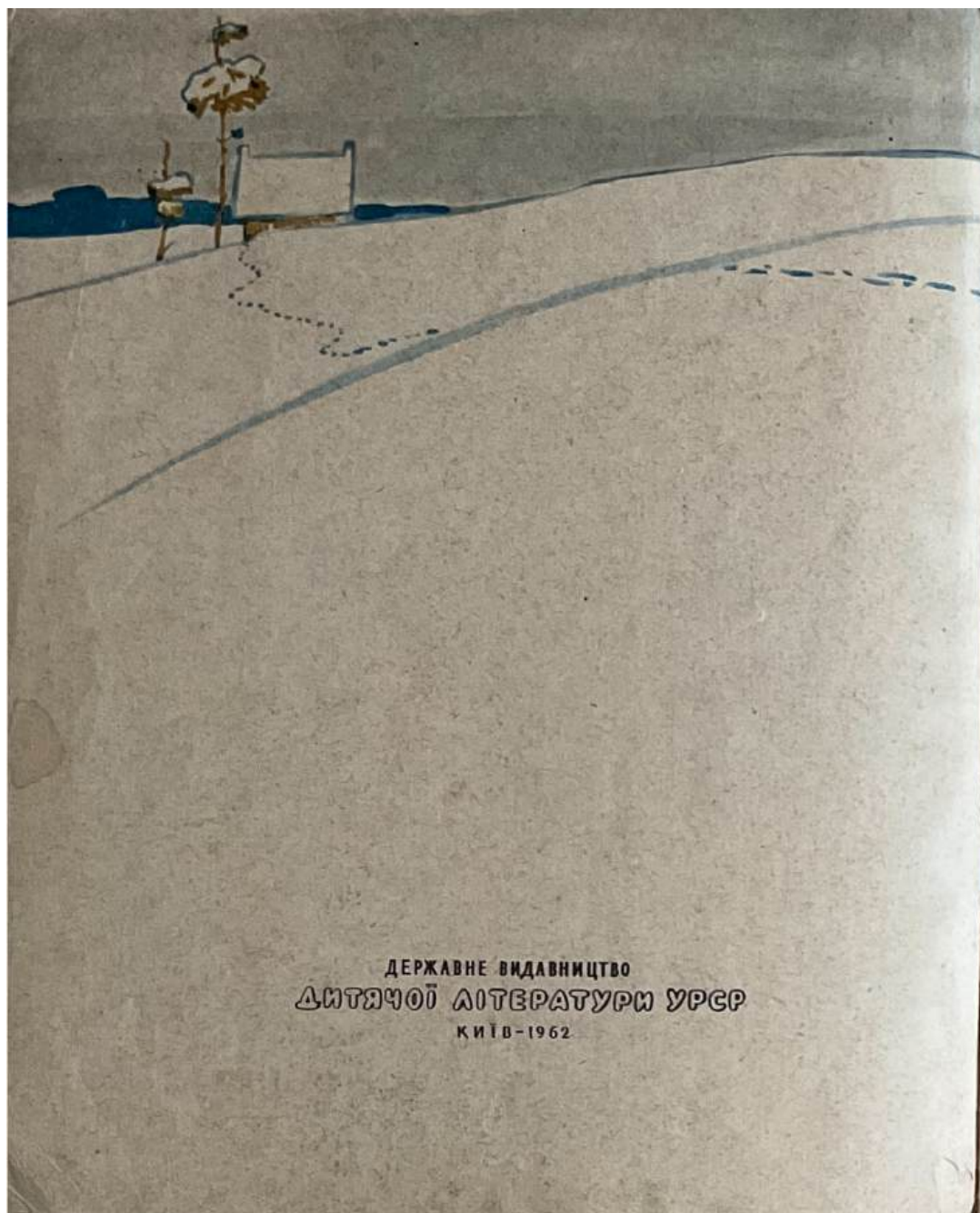

Калін Груя

ХОРТОВІ ЦОБОТИ

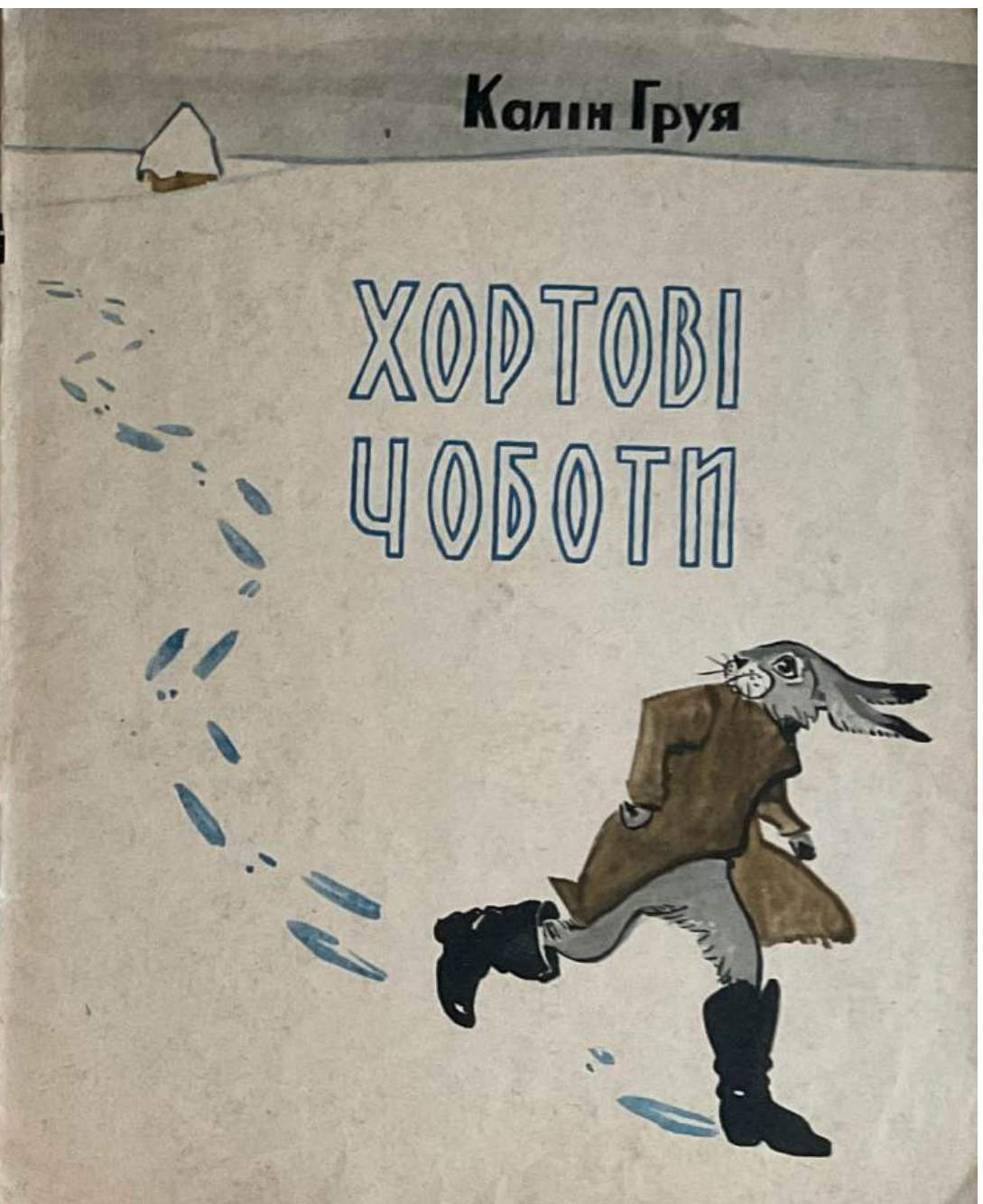

ДЕРЖАВНЕ ВИДАВНИЦТВО
ДИТЯЧОЇ ЛІТЕРАТУРИ УРСР
КИЇВ-1962

Калін Груя

ХОРТОВІ ЧОБОТИ

МАЛЮНКИ А. ПЕТРОВА
ПЕРЕКЛАД З РУМУНСЬКОЇ
А. М'ЯСТКІВСЬКОГО

Д

есь роздобув собі Заєць два золотих.

І, як говориться в казці, однієї осені вирушив він на ярмарок. Не раз думав собі Заєць, що не завадило б придбати білий капелюх з павичевим пір'ям та зелений ножушок, але не за тим поспішав він на торговицю — хотів купити якесь взуття, адже ходив босий.

Вже почались затяжні осінні дощі, вітер

обтрушував на стежки пожовкле листя, холод щипав за ноги. Заєць натяг на вуха старий капелюх, одягся в свитку і поспішив, щоб зарання встигнути на ярмарок.

Іде Заєць дорогою, косить очі то праворуч, то ліворуч, боязко прислухається до кожного шелесту. Так ішов він цілий день, а надвечір дивиться: спішить йому назустріч Хорт... Високий, дужий, в теплому кожусі, а на ногах у нього нові-новісінькі чоботи... Чемно привітались наші мандрівники і пішли разом через дрімучий ліс. Заєць усе поглядав на Хортові чоботи, бо вони були дуже гарні, а йому холод дошкряляв, щипав за босі ноги.

— Скільки ти заплатив за взуття? — питає Заєць.

— Два золотих, — хвастливо відповів Хорт.

— Я теж іду на ярмарок, — признається Заєць, — теж хочу чоботи купити

— І я туди, маю діло до одного купця... Чобіт на ярмарку скільки хочеш, аби тільки гроші!

— В мене є два золотих, — прошепотів Заєць.

Хорт не сказав нічого, тільки підкрутив

вуса, ніби йому було байдуже до того, скільки в Зайця грошей.

Отож ішли вони, ішли, поки не стемніло. Холодний густий дощ розмочив дорогу. Заєць від холоду заокотів зубами.

— Послухай мене, нуме, — сказав Хорт. — Бачу, що ти босий... Зараз холодно, ніч... В тебе є гроші... Є у мене. Де нам знати, хто зустрінеться дорогою. В цьому лісі повно розбійників...

Заєць насторожив вуха і міцніше застібнув на собі свитку, щоб відчувати гроші в нагрудній кишенці.

— То що ж нам робити? — спитав він.

— А нащо існують на світі корчми? Для того, щоб в них ночувати... Тут поблизу стоїть Ведмедева корчма... Я раджу піти до Ведмедя переночувати, а рано-вранці вирушимо в дорогу... Може, до ранку і дощ перестане.

Що робити Зайчонові? Послухав Хорта, згодився.

Витрушуючи люльку, Михайло Потапович зустрів гостей дуже радо:

— Ух, яка негода! Не доведи, доле, нікому ночувати надворі!.. Ой-ой-ой, а ти, зайчику, босий... Іди до вогню та грій ноги!

Заєць поспішив до будинку. Крім нього і Хорта, в корчмі не було нікого. Михайло Потапович час від часу виходив подивитись на дорогу, чи не йде ще якийсь подорожній.

— Давай попросимо щось попоїсти і випити, — прошепотів Хорт.

— Проси собі, нуме. Я не голодний... Та й дрібних грошей не маю. Якщо розмі-

няю золотого — залишуся на всю зиму босий.

— Ой смішний же ти, куме... Хто ж тебе просить міняти золотого... В мене грошей вистачить. Не стану ж я обіжати тебе бідного...

Коли Михайло Потапович повернувся до корчми, Хорт сказав: — Гей, Михайле Потаповичу, дай нам щось випити та закусити.

— У мене є пиріжки.

— Давай їх сюди!

— Є смаження, стільники з медом та виноградне вино.

— Неси нам, куме, все, що маєш, — каже Хорт, облизуючи губи.

Михайло Потапович одяг на себе фартух, як справжній шинкар, і почав носити їжу та напої. Хорт їв жадібно шматок за шматком. Заець соромливо відкусив крихту

пиріжка з капустою. Він і зовсім би не куштував нічого, коли б його не припросив Хорт.

— Їж, куме, то ж для тебе, їж...

А сам уминав, ніби місяць не їв. Поки Михайло Потапович викурив люльку, Хорт з'їв усі страви, що були в корчмі. Потім попросив склянку виноградного вина і випив одним духом. Заець дивувався. Дивувався і Михайло Потапович.

— Гей, гей... Я ще не бачив такого голодного подорожнього, як ти... Їж, їж на здоров'ячко, Хорте. Але, як кажуть, дружба дружбою, а рахуватися треба. Ви напили і наїли рівно на два золотих.

Хорт став шукати по нишенях. Довго їх вивертав, але жодного гроша не знайшов. Отож і каже Зайцеві:

— Розплачуйся ти, куме!

— Чому ж це я мушу платити? Хіба ми так домовлялись?

— Плати, бо я забув дома гаманець. Я гроші поверну тобі на ярмарку. Позичу там у свого приятеля-купця...

— Ой що ж мені робити?! Я ж зостануся босим!

Хорт нишком усміхнувся. Михайло Потапович розсердився:

— Так ви від мене не вийдете. Платіть, бо я з вами інакше розквітаюсь...

— Це ж він мене запросив до корчми і до столу, — сміючись сказав Хорт. — Хай він і платить...

— Неправда, Михайле Потаповичу. Я не запрошував і нічого не їв. Іде зима і, якщо я заплачу, — зостануся босим...

— А хіба ж я мушу взувати всіх босяків на світі?! Що пив і їв Хорт — це так, але тут щось нечисто... Я аж тепер збагнув, що ви за гості! Ви змовились мене обманути...

І Михайло Потапович схопив дрючок, який він завжди тримав за дверима для таких гостей, і замахнувся на Хорта.

Хорт показав на Зайця. Заєць побачивши величезний дрючок, затремтів. Він нехотя дістав з кишені хустинку з двома золотими

і простягнув Ведмедеві. Михайло Потапович глянув на Хортові чоботи, потім на босі ноги Зайця, щось буркнув і взяв гроші. Хорт витер вуса і вклався спати.

Ведмідь, побачивши, що до корчми вже не йде ніхто, пішов у свою кімнату і приліг на ослін. Тільки Заєць не лягав. Як йому спати? Зостався ж без грошей... Було чути, як за вікнами шумів вітер, рясний дощ барабанив по шибках. Заєць з горя тихо заплавав. Як безжально обманув його Хорт!

Заєць зітхнув і подумав, що йде зима... Повіють заметілі, випадуть глибокі сніги... буде ще холодніше, а він ходитиме босісінький. Хорт хропе в одній кімнаті, Михайло Потапович в другій, тільки не йде сон до сердешного Зайчина.

Отак сидів він до півночі. Все думав, як йому бути, що робити. Згадував, як розв'язував хусточку, віддавав Михайлу Потаповичу гроші... Згадував, як Ведмідь, на мить задумавшись, глянув спершу на Хортові чоботи, потім на його босі ноги, ніби хотів щось сказати. А що саме? І зразу в Зайцевій голові прояснилось. Він витер сльози і ввійшов до кімнати, де спав Хорт. Чоботи стояли біля грубки — сохли. Заєць довго не роздумував... Взувся в Хортові чоботи, навшпиньках вийшов з корчми і кинувся тікати.

„Я зробив справедливо“, — думав Заєць, біжучи все далі в темний нічний ліс.

А ранком прокинувся Хорт і хотів узутися, але чобіт не було. Михайло Потапович, з'явившись на порозі, знизав плечима. Хорт не барився в корчмі. Він стрімко кинувся доганяти Зайця. На болоті було добре видно сліди, і по них побіг Хорт за Зайцем.

Незабаром він побачив на горбку Зайця.

Нинувся за ним. Бігали вони лісами, полями, горбами. Хорт важко дихав і худішав, а Заєць робився верткішим.

Минула осінь, минула зима, настала весна, а потім літо, а вони все бігають і бігають.

Нажуть, що Зайця з цієї казки Хорт все-таки не наздогнав. З тих пір тільки побачить собака зайця, зразу ж кидається за ним, щоб впіймати і роззути.

ДЛЯ ДОШКІЛЬНОГО ВІКУ

Калин Грул
Салонки борзой собаки
(На українском языке)

Редактор М. П. Лисич. Художній редактор
С. А. Іпатьєва. Технічний редактор В. І. Дму-
хар. Коректор В. Н. Ніколенко.

Здано на виробництво 24.II.1962 р. Підписа-
но до друку 30.III.1962 р. Фіз. друк. арк. 1.
Умовн. друк. арк. 1,17. Обл.-вид. арк. 1,02.
Тираж 115000. Зам. 209. Ціна 7 коп.
Дитвидав УРСР. Київ, Нірова, 34.

Фабрика кольорового друку Головополіграф-
видаву Міністерства культури УРСР
Харків, вул. Карла Маркса, 1.

7 коп.

ДИТВИДАВ